

Да ти видамъ твоя юнащина!“
Ми излезе дете Дукадинче,
И му рече дете Дукадинче:
„Айти тебе незнаена дельо!
Адетъ немамъ во наша-ва земя,
Пріатели на пѣтъ да пречеква;
Туку ела дома да седнине,
Да ядине, малу да піеме,
Оту после да съ обидиме.“
Ми отиде Марко Кралевике.
Яле, пиле три дни и три нокъе;
Си стана'е на чатворти-отъ деиъ,
Отидо'е въ она рамно поле.
Тога рече Марко Кралевике:
„Айде сега каменъ да фарляме,
Да видиме наша юнащина,
Кой ке бидитъ юнакъ надъ юнака.“
Зеде Марко каменъ да си фърлятъ,
Малу каменъ що ми подфърлило,
Го фърлило токму три са'ати;
Го бара'е каменъ го найдо'е.
Си подфърли дете Дукадинче,
Малу каменъ що ми подфърлило,
Го бара'е три дни и три нокъе,
Нигде каменъ не си го найдо'е.
Съ налюти Марко Кралевике,
И му рече на дете мало'о:
„Айде сега да съ обидиме
Съ остри сабъи, со бързего коня.“
Съ изнами дете Дукадинче,
И си зеде своя бърза коня;
Колку фати коня да подигратъ,
Му съ спуци Марко Кралевике,
Го пресече преку поло'ина.
Уще дете не ми ъ узнало,
И ми рече дете Дукадинче:
„Айти тебе, незнаена дельо!
Нещо мене сърце ме набольвитъ.“
И му рече Марко Кралевике:
„А егиди дете малечко'о!